

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyně Mgr. Jitky Stíbralové a Mgr. Zdeňky Burdové ve věci

žalobce: **Generali Česká pojišťovna a.s.**
sídlem Spálená 75/16, 113 04 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Josefem Veverkou
sídlem náměstí Kinských 76, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **UNIQA pojišťovna, a.s.**, IČO 49240480
sídlem Evropská 810/136, 160 12 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Bergerem
sídlem Bělocerkevská 1037/38, 100 00 Praha 10

o zaplacení částky 661 025 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. 12. 2021, č. j. 61C 95/2018-103

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ruší a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 661 025 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady řízení 40 946 Kč (výrok II.).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady pojistného plnění, které vyplatil v roce 2016 a 2017 z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele Coca-Cola HBC Česká republika, s.r.o. poškozené L. B., zaměstnankyni společnosti Coca-Cola HBC Česká republika, s.r.o., za škodu při pracovním úrazu. Žalobce žádal náhradu plnění vůči žalovanému s odůvodněním, že k pracovnímu úrazu došlo při dopravní nehodě dne 23. 7. 2015, přičemž škodné vozidlo mělo sjednáno povinné ručení u žalovaného; žalovaný má tedy plnit žalobci jakožto pojistitel z titulu zákonného povinného ručení. Soud prvního stupně odůvodnil zamítnutí žaloby tím, že žalobce není věcně aktivně legitimován, neboť s ohledem na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 2, § 6, § 9 zákona č. 168/1999 Sb. mu právo na plnění z povinného ručení nesvědčí; právo na takové plnění má pouze poškozená L. B. Žalobce má právo na náhradu vůči tomu, kdo poškozené za škodu odpovídá.
3. Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání. Odmítl závěr soudu prvního stupně, že jedinou osobou, která má přímý nárok vůči žalovanému z titulu povinného ručení, je poškozená L. B. Tento výklad ustanovení § 2 a § 9 zákona č. 168/1999 Sb. označil za nesprávně restriktivní a neodpovídající smyslu tohoto typu pojištění. Odkázal na rozsudek NS sp. zn. 23 Cdo 4210/2013, ze kterého vyplývá oprávnění pojistitele domáhat se vypořádání od ostatních pojistitelů.
4. Žalovaný navrhl potvrzení rozsudku jako věcně správného.
5. Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 a § 212a o. s. ř. a odvolání shledal důvodným.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Charvátová

6. Právní úprava. Podle § 2 odst. 1 věta první vyhl. MF č. 25/1993 Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, má zaměstnavatel právo, aby za něho pojišťovna nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce.
7. Podle § 11 vyhl. MF č. 25/1993 Sb., pokud pojišťovna nahradila za zaměstnavatele škodu, přechází na ni právo zaměstnavatele na náhradu vůči tomu, kdo poškozenému za takovou škodu odpovídá.
8. Dle § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 9. 2016, má poškozený právo uplatnit svůj nárok na plnění podle § 6 u příslušného pojistitele.
9. Dle § 6 zákona č. 168/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 9. 2016, se pojištění odpovědnosti vztahuje na každou osobu, která je povinna nahradit újmu způsobenou provozem vozidla uvedeného v pojistné smlouvě.
10. Dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 168/1999 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí poškozeným ten, komu byla provozem vozidla způsobena újma a má právo na náhradu újmy.
11. Dle § 2820 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“), vzniklo-li v souvislosti s hrozcí nebo nastalou pojistnou událostí osobě, která má právo na pojistné plnění, pojištěnému nebo osobě, která vynaložila zachraňovací náklady, proti jinému právo na náhradu škody nebo jiné obdobné právo, přechází tato pohledávka včetně příslušenství, zajištění a dalších práv s ní spojených okamžikem výplaty plnění z pojištění na pojistitele, a to až do výše plnění, které pojistitel oprávněné osobě vyplatil. To neplatí, vzniklo-li této osobě takové právo vůči tomu, kdo s ní žije ve společné domácnosti nebo je na ni odkázán výživou, ledaže způsobil pojistnou událost úmyslně.
12. Mezi účastníky bylo nesporné, že L. B. vznikla při dopravní nehodě dne 23. 7. 2015 újma na zdraví, že žalovaný je pojistitel, u kterého mělo škodné vozidlo sjednáno povinné ručení, a že žalobce plnil poškozené pojistné plnění z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu. Právní úprava obsažená v §11 vyhl. MF č. 25/1993 Sb. výslovně upravuje přechod práva zaměstnavatele na náhradu vůči tomu, kdo je za škodu odpovědný dle hmotného práva, na žalobce. Vedle této cese pak z ustanovení § 2820 odst. 1 o. z. vyplývá přechod tzv. jiného obdobného práva poškozené (tj. přímého práva na výplatu pojistného plnění vůči odpovědnostnímu pojistiteli dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb.) na žalobce. V obou případech dochází k přechodu práva okamžikem výplaty pojistného plnění.
13. Lze tedy shrnout, že v okamžiku, kdy žalobce vyplatil pojistné plnění poškozené L. B., došlo k dvojí cesi (přechodu práva), přičemž žalobce se rozhodl v tomto řízení uplatnit právo dle § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., které na něj přešlo z poškozené, tedy právo na pojistné plnění z povinného ručení. S ohledem na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. a § 2820 odst. 1 o. z. je dána věcná aktivní legitimace žalobce i věcná pasivní legitimace žalovaného. Závěr odvolacího soudu je v souladu se závěry Nejvyššího soudu uvedenými v rozsudku ze dne 10. 12. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2027/2015, ve kterém se Nejvyšší soud zabýval přechodem práva poškozeného na pojistné plnění vůči odpovědnostnímu pojistiteli z povinného ručení dle § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. na „havarijního“ pojistitele okamžikem výplaty pojistného plnění z havarijní pojistky na základě § 33 odst. 1 zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, ve znění účinném do 31. 12. 2013.
14. Se žalobcem lze tedy souhlasit v tom, že dojde k naplnění smyslu a účelu povinného ručení, neboť tím, kdo nakonec ponese škodu vzniklou při dopravní nehodě, bude pojistitel škůdce.
15. Odvolací soud postupoval dle § 219a odst. 1 písm. a), § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, neboť z důvodu nesprávného právního názoru soudu prvního stupně se tento nezabýval skutečnostmi rozhodnými z hlediska výše nároku.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 29. listopadu 2022

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu